

↳ Sopotnik Zoltán

Muníció

gondolja és zárja sorait,
mármint lelki értelemben.

Valami lejött fentről,
és az ilyen mindig nehezen
értelmezhető.

Tehát szúr.
A szomszéd szerint a Teremtő
zakójának rejtett zsebe
az. Leszakadt.

Csupa viasz lett tőle a
kert. *Közhely. Vogon zselé.*

Az anyag, a szájalom, a
rejtély. Áram ütötte egér-
lyukak gondolkodás
után.

Épp esszét készült írni
a mai költészetről.
Az avantgárd hiányról.
És akkor, bumm, ez.
Mármint lelki értelemben.

Rágyújt. Hátramegy
megnézni a vakondtúrásokat.
Vagy hátrafelé. Ráz a föld.

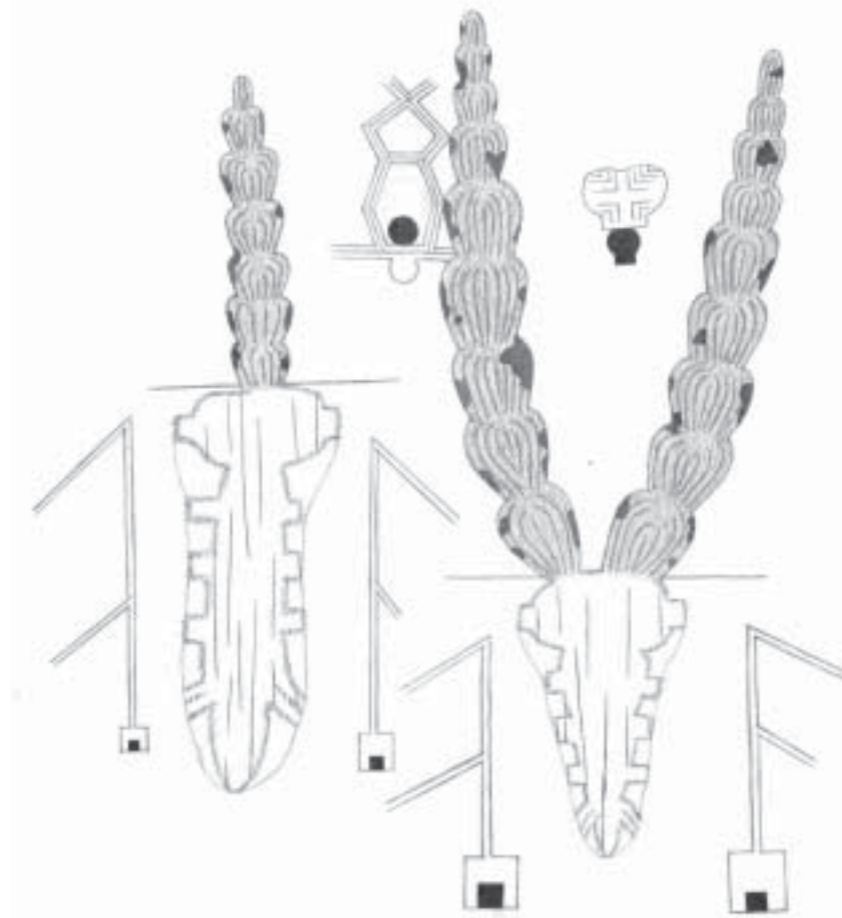
Léghajó

Az irónia mindent
átrendez. Utcaképet,
halott lakást, és a
telefonban önmagára
találó női hangot. A
sírás alján elhallatszik
Babilonig, amit
most terveztem újra.

Kevesen értik, sziszegem
a haragos tűzcsapnak
az esőben. Mintha élne,
miért ne? Elsőre valamilyen
állatnak néztem.

Az irónia segít. Túlélni
valahogy. Egy falunyi
idegent felébreszteni
a mérgező vasútállomáson.
Siessenek gyorsan, már
tetőn a politika.

És a megérkezés is
felépíthető belőle.
Látomásos költő,
léghajón ereszkedik
vissza. Beleakad
az erkélybe, mondhatom,
hogymost ez az ország.
Viszek ki forró teát, hideg van.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy egér. Egy háziegér, de ebben az új világban nem volt könnyű háziegérnek lenni, mert eltűntek azok a helyek, ahol egy egér meghúzhatta volna magát a házban. A régi lambériák, a vastag, málló falak, melyekbe lyukakat lehet vájni, a falépcsők, a kettős padló, a gerendás plafon, az álmennyezet. Nem tudott jól elbújni, ám emiatt többet látta az embereket, mint elődei. Látta és megfigyelte őket. Szerette volna megérteni a titkukat.

Haha, nevetett, hát az emberek sem mindenhatók. A reggeliző család, melynek a látványa így meghozta az eszét, fölfigyelt az éles cincogásra. Mi volt ez? Kérdezte az apa. Egy egér, felelte a 10 éves lánya. Na persze, gúnyolódott a 14 éves fia. Nálunk nincsenek egerek, nézett szigorúan a felesége. Lehet, hogy csak képzelődtem, vonta meg a vállát az apa.

Az egér homlokán a gond és öröm kifejezése jelent meg, úgy nézett, mint egy ember, a megértés nehéz pillantásával, ha látták volna akkor a család tagjai, azonnal maguk közé veszik az asztalhoz, ha látták volna akkor a rég szétesett Egérország előljárói, azonnal megválasztják királyuknak.

Örömeiben előrejött a konyhaszekrény alá, és ott fel-le rohangászott. Értem őket, ember vagyok, kiabálta. Ekkor meghallotta a szekrény mellett, az etetőtáznál a kutya szuszogását. Sosem szenvedhette ezt a hosszú fülű, lógó hasú állatot, igaz, szót se igen váltottak eddig.

Nehogy azt hidd, hogy érted őket! Morrort a kutya. És ha érted is, nehogy azt hidd, hogy akkor rögtön elismerik ember mivoltodat! Én már tíz éve értem őket, és mindig valami kutya nevű állattal kevernek össze.

Az egér

↳ Vörös István

kérdései